

עין משפט נר מצוה

זו א מיי פיל מהל' אסורי מנהג' יי:
יי ב מיי פיי' מהל' צבורות הלכה י א סמך עשין רח' טוע' ייד סר' שני סעף י:
יי ג מיי פיי' מהל' מומות הל' ג:

יב ד מיי פיי' מהל' מעשה הקצנות הל' ד [טו]:
כ ה מיי פטיו' מהל' אסורי ביאה הל' י טוע'ע ארע:

סמנה א סעף א:
כא ו מיי פיל' מהל' אסורי מנהג' ה:

לעווי רש"י

אפינדר' (א'פנדר'אן). מחלה בהמות.

שיטה מקובצת

אן בארטייל וועטשקין בארטיילי וועשקלין: אן יד רבנן האב נמי כיון דאיכא ורוחא להקדש לישור לית רבנן: אן עביר פוגם בבשר: אן לו את הדם: אן אומרים יקין אף: אן חייה בר אבא לבירה: אן הייתה מונחת במקום: אן ר"ם האא אלא דקא עביד בידים אבל התם דגרמא בעלמא הוא כר' יהושע: אן התם ס"א דאי שביק לא פסדא כר"א כר': אן קאמר רבי יהושע התם דקא עביד בידים כר"א ס"ל וע"כ לא קאמר רבי יהודה האא אלא דקא עביד בידים אבל התם דגרמא בעלמא הוא כר' יהושע: אן פליגי בקראי פליגי: אן ועבורה ס"א אסור למשוא בהו טומא: אן תיבות זכיון דוינעני נמתק: יי זכיון דרשית להרגיל וימכור העור: אן פוגם בבשר: אן מתוך הבשר עם העור הסי': אן בקדשים שמכין העור לצורך: יי יגדל מן עדרים: אן עורשין בו מום: אן עורש בו מום: אן הווא הטילו עד שי' אחר וישחוט הסי' ומה'ד יקין אפי' שהוא עורש בו מום: אן אבר יקין ולא: אן הגלוי ואינו: מן קלקליו והטיל לו מום ומתור: אן מום דקאמר יקין שלא ימות כר' אליעזר דקיסר: אן ביה שרובא לזילת: אן דמוטב שיגרום לה טומאה שיגרנה במקום התורפה וזהא: אן בכלל עשיתי היתה להם יצאת לומר כך מה אפיה: אן לא יקח בו: אן כר' בממרא נדקק במאי פליגי עיין בתוס' לר' ע"א דר"א אלימא ריש: אן בכיס סבוף: אן גריחה ליה לאשכוחי: אן נמי הוה מצוי: אן מום ודמא הוה: אן דעבר סוככים ובעל לגופיה חזי ולא לדמי חזי אלא: אן רבא למקדיש בזמן:

רבינו גרשום

בפסולי המוקדשין: דאילומי למיתספס פדיונ' דבני פדיהנינו אבא בכור אין קדושתו חמורה כי"כ שיהיו תוספ פדיונו הי"ג (שכחיה) כשגורליהם בפסולי המוקדשים דאיכא ורוחא להקדש שחורו נמכר ביוקר לצורך מפחו לישירי ליה: ל"א לא היו רוחא להקדש דמה שמשביח בעור פוגם בבשר שמחתכו ומגורלו כעובר עבודה בקדשים א: מפחו: גוריה אי שרית להרגיל. שמה אין שם נפוחים מי שצורכין להן ורואו משהן בחיים עד שיודמום שם והוא מגדל מום עדרים עדרים קודם שיאבו תפוחים ואח"י בהו ליהי תקלה לגיזה ועבודה: אפי' מת אין מקיזין לו את הר"ס: שרית לא במקום שאין עושה בו מום. שמה יקין אפי' במקום שעושה מום: אם עשה בו מום הר"ו זה אשחט עליו. דקנסין ליה: ר' שמעון אומר יקין אפי' שעושה בו מום דדבר שאין מתכוין מותר: שגולד להם ספק. שנמצא שרי' וספק. שפג נגע ספק לא נגע: תורפה. מקום מגולה: יניחנה במקום המוצנע. שלא ינע בה טומאה דשמה יבא אליהו ויטהרנה: ור' יהושע דבר כיון דספק היא מותר לגרום לה טומאה. להסיק תחת תבשיליו: לא יחדש בה דבר. לא יזינה ממקומו: ע"כ לא קאמר רבי מאיר הכא דאין מקיזין לו במקום שעושה בו מום משום דקא עביד בידים: במחמץ אחר מחמץ. היינו אופה אחר מחמץ שבאפיהי מוגימא מילתא דחמץ: ובמסרס אחר מסרס. מי שנותק אחר כורת: אם על כורת חייב. מי שכורת הכיס ומניח הביצים תלויין. על נותק הביצים לא כ"ש: דרי' מאיר סבר כל מום לא יהיה בו. בין בתם בין בבעל מום אסור לעשות בו מום ורבנן סברי תמים יהיה לרצון כל מום לא יהיה בו כלומר דבתם אסור להטיל מום ולא בבעל מום. ואיי' שאחזו דם בבעל מום דמי: ואידך. ורבי מאיר הווא תמים יהיה כל מום לא יהיה בו למעוטי בעל מום מעיקרו מפני' אמו דמותר להטיל מום ולא באחזו דם. במומין נמי ליתסרו להטיל בהן מום קמ"ל תמים יהיה לרצון: ורבנן. הא כתיב כל מום לא יהיה בו דמשמע דאפי' בבעל מום לא: הווא לגרמא כתיב שלא יהיה בו:

א) נגלה דלי' שמכין העור לגורך מפוח כשהוא עדיין על הקדשים.

בכור
שאחזו דם בו. א ט נוקק צמאי פליגי:
לֹא־בִיא
נוחק אחר בורת. פי' צקונטרס דאס כרת האחד את הציליס ועדיין הס צבים וצא חצירו ונתקן מן הכיס והשליכן שניהם חייבים וקשיא לרבי דלקמן צפרק על אלו מומין (דף נט:.) משמע דנמוק וזכרות

איתנהו לצבילים א) צסוק גמרל דמוטין

החילוניות שנפגמו דקאמר נמוק וזכרות לא הוי מומין דהא איתנהו וצבהיא שמעתא פי' רש"י נמוק זיד לגמרי אלא שעדיין תלוין צבים כרות צסכין ועדיין תלוין צבים ומעוררין קלת דלכות הוי צזיר מנמוק דקאמר צפירקין דלעיל להציא נותק אחר כורת עכ"ל:

בעל
מום מעיקרו פשיטא דיקלא בעלמא הוא. תימנה לימא דלצבור אלטערך שיש צו קדושת הגוף ואין לו פדיון וי"ל דניחא אס לאשכוחי דאלטערך לכל הקדשים דלכי נמי אן מלי למימר דאלטערך לומן הזה דלא עבר משום מטיל מום אפי' בתם' דע"י (דף יג:.) אס ולא דלמיה חזי אלא משכח שפיר דאלטערך אפי' דגרמא בעלמא הוא אבל הכא עביד בידים אבל התם דגרמא בעלמא הוא כר' יהושע: אן התם ס"א דאי שביק לא פסדא כר"א כר': אן קאמר רבי יהושע התם דקא עביד בידים כר"א ס"ל וע"כ לא קאמר רבי יהודה האא אלא דקא עביד בידים אבל התם דגרמא בעלמא הוא כר' יהושע: אן פליגי בקראי פליגי: אן ועבורה ס"א אסור למשוא בהו טומא: אן תיבות זכיון דוינעני נמתק: יי זכיון דרשית להרגיל וימכור העור: אן פוגם בבשר: אן מתוך הבשר עם העור הסי': אן בקדשים שמכין העור לצורך: יי יגדל מן עדרים: אן עורשין בו מום: אן עורש בו מום: אן הווא הטילו עד שי' אחר וישחוט הסי' ומה'ד יקין אפי' שהוא עורש בו מום: אן אבר יקין ולא: אן הגלוי ואינו: מן קלקליו והטיל לו מום ומתור: אן מום דקאמר יקין שלא ימות כר' אליעזר דקיסר: אן ביה שרובא לזילת: אן דמוטב שיגרום לה טומאה שיגרנה במקום התורפה וזהא: אן בכלל עשיתי היתה להם יצאת לומר כך מה אפיה: אן לא יקח בו: אן כר' בממרא נדקק במאי פליגי עיין בתוס' לר' ע"א דר"א אלימא ריש: אן בכיס סבוף: אן גריחה ליה לאשכוחי: אן נמי הוה מצוי: אן מום ודמא הוה: אן דעבר סוככים ובעל לגופיה חזי ולא לדמי חזי אלא: אן רבא למקדיש בזמן:

היתה א במקום התורפה יניחנה במקום המוצנע אם היתה מגולה יכסנה רבי יהושע אומר אם היתה מונחת במקום המוצנע יניחנה במקום התורפה אם היתה מכוסה יגלנה רבן גמליאל אומר ילא יחדש בה דבר ר"מ כרבי אליעזר ורבנן כרבי יהושע ור' יהודה כרבן גמליאל ממאי דלמא עד כאן לא קאמר ר"מ אן התם דקא עביד בידים אבל הכא דגרמא כרבי יהושע סבירא ליה ועד כאן לא קאמר רבי אליעזר התם אלא אשמא יבא אליהו ויטהרנה אבל הכא דאי שביק ליה מיית כרבנן סבירא ליה ועד כאן לא קאמרי רבנן הכא דאי שביק ליה מיית אבל התם אשמא יבא אליהו ויטהרנה כר' אליעזר סבירא להו ועד כאן לא קאמר א ר' יהודה הכא דקא עביד בידים אבל התם דגרמא כרבי יהושע ס"ל וע"כ לא קאמר רבן גמליאל התם דשמא יבא אליהו ויטהרנה אבל הכא דאי שביק ליה מיית כרבנן ס"ל ועוד הכא בקראי פליגי יי והכא בקראי פליגי אדאמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן הכל מודים במחמץ אחר מחמץ שהוא חייב דכתיב לא תאפה חמץ ולא תעשה אבמסרס אחר מסרס שהוא חייב דכתיב ומועוך וכתות ונתוק וזכרות אם על כורת חייב על גותק לא כל שכן אלא להביא נותק אחר כורת שהוא חייב לא נחלקו אלא במטיל מום בבעל מום דר"מ סבר כל מום לא יהיה בו ורבנן יסברי א תמים יהיה לרצון ורבי מאיר האי תמים יהיה לרצון מאי עביד ליה מיבעי ליה למעוטי בעל מום מעיקרו בעל מום פדיונן סד"א הואיל ואסירי בגיזה ועבודה יי במומין נמי ליתסרו קמ"ל ורבנן נמי הכתיב כל מום לא יהיה בו לגרמא הוא דאתי אדתניא מום לא יהיה בו אין לי אלא

ור"א צר"פ. דמחמיר צפסולי המוקדשין לאחר שחיטה מי לית ליה הא דתנן א) נמכרין צאטילין אלאמה לאו צקדושתייהו קיימי ומשום האי רווחא דהקדש יי זכיון דוינעני דטיפי ופריק מעיקרל דכאמרן שרי ליה מר ה"ג לשרי להרגיל משום רווחא דהקדש זכיון יי דימכור העור ציוקר טפי ופריק מעיקרל:
עין פגם צצשר. וליכא רווחא צצשר כולי האי שהרי מחמך עין את הצשר ופושטתו עם העור:
צמצרצא אמרי. לעיל קא'. כלומר לעולם דברי הכל היא דלסור להרגיל צציוין גדול הוא שנראה כעוצד עבודה צקדשים יי שמוכרין העור לגורך מפוח כשהוא עדיין על הקדשים:
צמא יגדליש עדרים עדרים. כלומר דברי הכל אסור להרגיל דאי שרית ליה אחי לשהייה מלשחוט עד שימצא צני אדם המצביקים עורות שלימים צצין כך צצין כך יגדל עדרים מפסולי המוקדשין ואח"י צזה ליהי תקלה לגיזה ועבודה:
צבתני' שחזו דס. אפינדור' אפי' מס. אס לא יקחוהו:
אין מקיזין לו אס דס. ואפי' צמקוס שאין עושין יי מום דיכול לחזור ולהתרפאות המכה והכי מפרש צצ"ק דפסחים א) ממוך שאדס צצול על ממונו אי שרית ליה צמקוס שאין עושה צו מום אחי למיעבד צמקוס שעושה צו מום: יקיו וצננד שלא יעשה מום.

שלא יחתוך ושלא יפגוס את אזנו ואת ניצ שפמי שאין עמיד לחזור ולהתרפאות דצצרי רבנן כ"ש אי לא שרית ליה צמקוס שאין עושה א מום אחי למיעבד צמקוס מום: לא ישחט עליו. צמוס הזה הואיל אן והטילו עד שיפול צו מום אחר א: יקיו אף צמקוס שעושה מום. דצצרי ר"ש דצר שאין מתכוין מותר:
צב' וחכ"א יקיו אף צמקוס שעושה מום. אס צריך להקין מאותו צצרי יי ולא ייחתו שימות:
צורפס. צמקוס יי גילוי ואינו משומר:
רבי יהושע אומר נא. מעכושי אינה ראויה לאכילה שמה טומאה היא ולא לזילוף שמה טעורה ואסור לאצרה הלכן יגלנה ומיטמא ותהא ראויה לזילוף:
ר"מ. דאוסר לקלקלו ייז וממיר לתקנו אס יכול לעשותו צלא מום ייז קאמר דיקקי שלא ימות כר"א דלסור לגרוס לה טומאה אלא מצניעה שלא מיטמא: וצנן. דשרו להטיל מום קודם שימות כדי שיראה לאכילה כדי יהושע דאמר יגרום לה טומאה כדי ייז שיראה לזילוף ור' יהודה דלמר אע"ג דמית ואזיל לאיצוד לא יקלקלנו ולא יתקנו כר"ג דלמר לא יתקנה ולא יקלקלנה:
דקצניו צידים. שמתיל צו מום הלכן ימות מעצמו ולא יטיל צו מום:
דגרמא. צעלמא שמניחה צמקוס מוצרס וגורס לה טומאה:
כר' יהושע ס"ל ייז דלמירי שגירוס לה טומאה ותהא ראויה לזוף משייחנה

ולא תהא ראויה לכלום:
אלא שמה יצא אליהו. ויאמר שלא נגעה צה טומאה:
פגל מודים. רצנן נמי אע"א דפליגי צצבור שחזו דס דלא הוי' המקיז דס מטיל א מום צצעל מוס דאין כך צעל מום גדול היינו שהרי ימות כולוהו מודו צצנמות שהמחמץ אחר מחמץ כגון אס לש האחד צציומן ואפאה אחר שהי'ס חייצין דכתיב ויקרל ו) לא תאפה חמץ ולא תעשה חמץ (שס צ) ודרשינן צצנמות (דף נה:) אפייה צכלל ייזא) צל תעשה חמץ למה יאלת מה אפייה מיוחדת שהיא מעשה יחיד וחיצין עליה צפני עצמה אף כל מעשה יחיד:
מסרס אחר מסרס. צצהמט חולין נמי אס כרת האחד הצבילים ועדיין הס צבים וצא חצירו ונתקן מן הכיס והשליכן שניהם חייצין:
אס עד כורת חייב. דכתיב צתרייה וויקרא צב) וצצרלכס לא תעשו:
על נוסף. שנותקו ומשליכו לא כל שכן:
צצעל מום. כגון האי צצור שחזו דס:
כל מום לא יהיה בו. וקרי ציה לא יצי יהיה צו שלא יטיל מום ומרהיה ליה למיעבד מום וכמי' כל מום לרבות אפילו צעל מום שלא יטיל צו מום אחר:
ורבנן צברי. דרשינן כוילהי קרל אסן תמים יהיה לזיון כל מוס לא יהיה צו דמשמע תמים הראוי לזיון אחרתי כך דכל מוס לא תטיל צו אצל צעל מוס לא

צו מום. היינו אזוי ועי' דלא דער צירל א) ובלבד שלא ישחט על אותו המום. עד שיהא צו מוס מעצמו, דצכור אינו נצכל נמוך עד שיהא צו מוס, ואח"י לא ישחט דלמא אחי לאעומי א) וצבא א) ר"ש אומר אף נבשחט על אותו המום. ייז טעמיה דלמר (צבת קנל.) דצר שאין מתכוין מותר, חס לא תכסין להטיל צו מוס על מנת לשחוטו עליו (נמוחות א) י יהודה אומר אפילו מת. אס לא יקטן, אין מקיזין לו את הדם. צצ"ק דפסחים א) מפרש ממוך שאדס צצול על ממונו אי שרית ליה צמקוס שאין עושין צו מוס אחי למיעבד צמקוס מום, ומצקוס מוס ק"ל לר' יהודה כר' מאיר דצכר נמוחות א) שגורל בה ספק טומאה. שגורל, שארע, כגון שנמס אדס טמא לגס, ספק נגע אס ספק לא נגע (פסחים א) במקום התורפה. הפקר א) יניחנה במקום המוצנע. עדין מזהיר על שמיטה, וטעמא מפרס (לקמן לר.) את משמעת תרומותי שמים צצנמס. אלת טעורה ואלת תליה ואלת ואלת תתמנע עבד לה שמינן ופסחים א) יניחנה במקום התורפה. כלומר אס ראה יכול לגרוס לה טומאה, דקסבר יי אס למקרות ותרומותי כתיב א) הכל מודים. אפי' שמתקן צצכור שחזו דס אי מקיזין אן מקיזין דאי מקיזין מום צצעל מוס ויאח' תמנן דצרי לסיקוי לעשות צו מוס (צבת ק"א) דאין כך גדול מזה שהרי ישות נמוחות א) במחמץ אחר מחמץ. צצנמות, כלומר כל המשייחין צציומן, כגון עורך אחר הלא וואפה אחר עורך סוף חייצין א) שכל שעמייה צל מנהא נצציון צציומן א) וצבת ק"א) במסרס אחר מסרס. אפילי צצנמט חולין, דלמיר וויקרא צב) ומלכלכס לא תעשו, ואל אס אחר וצכה הציליס וסניקן וסניקן צצבים וצא אחר ונתקן לגמרי חיי' גס הוא נמוחות א) אס על כורת חייב.

בו מום. היינו אזוי ועי' דלא דער צירל א) ובלבד שלא ישחט על אותו המום. עד שיהא צו מוס מעצמו, דצכור אינו נצכל נמוך עד שיהא צו מוס, ואח"י לא ישחט דלמא אחי לאעומי א) וצבא א) ר"ש אומר אף נבשחט על אותו המום. ייז טעמיה דלמר (צבת קנל.) דצר שאין מתכוין מותר, חס לא תכסין להטיל צו מוס על מנת לשחוטו עליו (נמוחות א) י יהודה אומר אפילו מת. אס לא יקטן, אין מקיזין לו את הדם. צצ"ק דפסחים א) מפרש ממוך שאדס צצול על ממונו אי שרית ליה צמקוס שאין עושין צו מוס אחי למיעבד צמקוס מום, ומצקוס מוס ק"ל לר' יהודה כר' מאיר דצכר נמוחות א) שגורל בה ספק טומאה. שגורל, שארע, כגון שנמס אדס טמא לגס, ספק נגע אס ספק לא נגע (פסחים א) במקום התורפה. הפקר א) יניחנה במקום המוצנע. עדין מזהיר על שמיטה, וטעמא מפרס (לקמן לר.) את משמעת תרומותי שמים צצנמס. אלת טעורה ואלת תליה ואלת ואלת תתמנע עבד לה שמינן ופסחים א) יניחנה במקום התורפה. כלומר אס ראה יכול לגרוס לה טומאה, דקסבר יי אס למקרות ותרומותי כתיב א) הכל מודים. אפי' שמתקן צצכור שחזו דס אי מקיזין אן מקיזין דאי מקיזין מום צצעל מוס ויאח' תמנן דצרי לסיקוי לעשות צו מוס (צבת ק"א) דאין כך גדול מזה שהרי ישות נמוחות א) במחמץ אחר מחמץ. צצנמות, כלומר כל המשייחין צציומן, כגון עורך אחר הלא וואפה אחר עורך סוף חייצין א) שכל שעמייה צל מנהא נצציון צציומן א) וצבת ק"א) במסרס אחר מסרס. אפילי צצנמט חולין, דלמיר וויקרא צב) ומלכלכס לא תעשו, ואל אס אחר וצכה הציליס וסניקן וסניקן צצבים וצא אחר ונתקן לגמרי חיי' גס הוא נמוחות א) אס על כורת חייב.

בו מום. היינו אזוי ועי' דלא דער צירל א) ובלבד שלא ישחט על אותו המום. עד שיהא צו מוס מעצמו, דצכור אינו נצכל נמוך עד שיהא צו מוס, ואח"י לא ישחט דלמא אחי לאעומי א) וצבא א) ר"ש אומר אף נבשחט על אותו המום. ייז טעמיה דלמר (צבת קנל.) דצר שאין מתכוין מותר, חס לא תכסין להטיל צו מוס על מנת לשחוטו עליו (נמוחות א) י יהודה אומר אפילו מת. אס לא יקטן, אין מקיזין לו את הדם. צצ"ק דפסחים א) מפרש ממוך שאדס צצול על ממונו אי שרית ליה צמקוס שאין עושין צו מוס אחי למיעבד צמקוס מום, ומצקוס מוס ק"ל לר' יהודה כר' מאיר דצכר נמוחות א) שגורל בה ספק טומאה. שגורל, שארע, כגון שנמס אדס טמא לגס, ספק נגע אס ספק לא נגע (פסחים א) במקום התורפה. הפקר א) יניחנה במקום המוצנע. עדין מזהיר על שמיטה, וטעמא מפרס (לקמן לר.) את משמעת תרומותי שמים צצנמס. אלת טעורה ואלת תליה ואלת ואלת תתמנע עבד לה שמינן ופסחים א) יניחנה במקום התורפה. כלומר אס ראה יכול לגרוס לה טומאה, דקסבר יי אס למקרות ותרומותי כתיב א) הכל מודים. אפי' שמתקן צצכור שחזו דס אי מקיזין אן מקיזין דאי מקיזין מום צצעל מוס ויאח' תמנן דצרי לסיקוי לעשות צו מוס (צבת ק"א) דאין כך גדול מזה שהרי ישות נמוחות א) במחמץ אחר מחמץ. צצנמות, כלומר כל המשייחין צציומן, כגון עורך אחר הלא וואפה אחר עורך סוף חייצין א) שכל שעמייה צל מנהא נצציון צציומן א) וצבת ק"א) במסרס אחר מסרס. אפילי צצנמט חולין, דלמיר וויקרא צב) ומלכלכס לא תעשו, ואל אס אחר וצכה הציליס וסניקן וסניקן צצבים וצא אחר ונתקן לגמרי חיי' גס הוא נמוחות א) אס על כורת חייב.

כל פסולי המוקדשין פרק חמישי בכורות

לג:

ור"א צר"פ. דמחמיר צפסולי המוקדשין לאחר שחיטה מי לית ליה הא דתנן א) נמכרין צאטילין אלאמה לאו צקדושתייהו קיימי ומשום האי רווחא דהקדש יי זכיון דוינעני דטיפי ופריק מעיקרל דכאמרן שרי ליה מר ה"ג לשרי להרגיל משום רווחא דהקדש זכיון יי דימכור

העור ציוקר טפי ופריק מעיקרל:
עין פגם צצשר. וליכא רווחא צצשר כולי האי שהרי מחמך עין את הצשר ופושטתו עם העור:
צמצרצא אמרי. לעיל קא'. כלומר לעולם דברי הכל היא דלסור להרגיל צציוין גדול הוא שנראה כעוצד עבודה צקדשים יי שמוכרין העור לגורך מפוח כשהוא עדיין על הקדשים:
צמא יגדליש עדרים עדרים. כלומר דברי הכל אסור להרגיל דאי שרית ליה אחי לשהייה מלשחוט עד שימצא צני אדם המצביקים עורות שלימים צצין כך צצין כך יגדל עדרים מפסולי המוקדשין ואח"י צזה ליהי תקלה לגיזה ועבודה:
צבתני' שחזו דס. אפינדור' אפי' מס. אס לא יקחוהו:
אין מקיזין לו אס דס. ואפי' צמקוס שאין עושין יי מום דיכול לחזור ולהתרפאות המכה והכי מפרש צצ"ק דפסחים א) ממוך שאדס צצול על ממונו אי שרית ליה צמקוס שאין עושה צו מום אחי למיעבד צמקוס שעושה צו מום: יקיו וצננד שלא יעשה מום.

שלא יחתוך ושלא יפגוס את אזנו ואת ניצ שפמי שאין עמיד לחזור ולהתרפאות דצצרי רבנן כ"ש אי לא שרית ליה צמקוס שאין עושה א מום אחי למיעבד צמקוס מום: לא ישחט עליו. צמוס הזה הואיל אן והטילו עד שיפול צו מום אחר א: יקיו אף צמקוס שעושה מום. דצצרי ר"ש דצר שאין מתכוין מותר:
צב' וחכ"א יקיו אף צמקוס שעושה מום. אס צריך להקין מאותו צצרי יי ולא ייחתו שימות:
צורפס. צמקוס יי גילוי ואינו משומר:
רבי יהושע אומר נא. מעכושי אינה ראויה לאכילה שמה טומאה היא ולא לזילוף שמה טעורה ואסור לאצרה הלכן יגלנה ומיטמא ותהא ראויה לזילוף:
ר"מ. דאוסר לקלקלו ייז וממיר לתקנו אס יכול לעשותו צלא מום ייז קאמר דיקקי שלא ימות כר"א דלסור לגרוס לה טומאה אלא מצניעה שלא מיטמא: וצנן. דשרו להטיל מום קודם שימות כדי שיראה לאכילה כדי יהושע דאמר יגרום לה טומאה כדי ייז שיראה לזילוף ור' יהודה דלמר אע"ג דמית ואזיל לאיצוד לא יקלקלנו ולא יתקנו כר"ג דלמר לא יתקנה ולא יקלקלנה:
דקצניו צידים. שמתיל צו מוס הלכן ימות מעצמו ולא יטיל צו מום:
דגרמא. צעלמא שמניחה צמקוס מוצרס וגורס לה טומאה:
כר' יהושע ס"ל ייז דלמירי שגירוס לה טומאה ותהא ראויה לזוף משייחנה

ולא תהא ראויה לכלום:
אלא שמה יצא אליהו. ויאמר שלא נגעה צה טומאה:
פגל מודים. רצנן נמי אע"א דפליגי צצבור שחזו דס דלא הוי' המקיז דס מטיל א מום צצעל מוס דאין כך צעל מום גדול היינו שהרי ימות כולוהו מודו צצנמות שהמחמץ אחר מחמץ כגון אס לש האחד צציומן ואפאה אחר שהי'ס חייצין דכתיב ויקרל ויקרא צב) וצצרלכס לא תעשו:
על נוסף. שנותקו ומשליכו לא כל שכן:
צצעל מום. כגון האי צצור שחזו דס:
כל מום לא יהיה בו. וקרי ציה לא יצי יהיה צו שלא יטיל מום ומרהיה ליה למיעבד מום וכמי' כל מום לרבות אפילו צעל מום שלא יטיל צו מום אחר:
ורבנן צברי. דרשינן כוילהי קרל אסן תמים יהיה לזיון כל מוס לא יהיה צו דמשמע תמים הראוי לזיון אחרתי כך דכל מוס לא תטיל צו אצל צעל מוס לא צו מום. היינו אזוי ועי' דלא דער צירל א) ובלבד שלא ישחט על אותו המום. עד שיהא צו מוס מעצמו, דצכור אינו נצכל נמוך עד שיהא צו מוס, ואח"י לא ישחט דלמא אחי לאעומי א) וצבא א) ר"ש אומר אף נבשחט על אותו המום. ייז טעמיה דלמר (צבת קנל.) דצר שאין מתכוין מותר, חס לא תכסין להטיל צו מוס על מנת לשחוטו עליו (נמוחות א) י יהודה אומר אפילו מת. אס לא יקטן, אין מקיזין לו את הדם. צצ"ק דפסחים א) מפרש ממוך שאדס צצול על ממונו אי שרית ליה צמקוס שאין עושין צו מוס אחי למיעבד צמקוס מום, ומצקוס מוס ק"ל לר' יהודה כר' מאיר דצכר נמוחות א) שגורל בה ספק טומאה. שגורל, שארע, כגון שנמס אדס טמא לגס, ספק נגע אס ספק לא נגע (פסחים א) במקום התורפה. הפקר א) יניחנה במקום המוצנע. עדין מזהיר על שמיטה, וטעמא מפרס (לקמן לר.) את משמעת תרומותי שמים צצנמס. אלת טעורה ואלת תליה ואלת ואלת תתמנע עבד לה שמינן ופסחים א) יניחנה במקום התורפה. כלומר אס ראה יכול לגרוס לה טומאה, דקסבר יי אס למקרות ותרומותי כתיב א) הכל מודים. אפי' שמתקן צצכור שחזו דס אי מקיזין אן מקיזין דאי מקיזין מום צצעל מוס ויאח' תמנן דצרי לסיקוי לעשות צו מוס (צבת ק"א) דאין כך גדול מזה שהרי ישות נמוחות א) במחמץ אחר מחמץ. צצנמות, כלומר כל המשייחין צציומן, כגון עורך אחר הלא וואפה אחר עורך סוף חייצין א) שכל שעמייה צל מנהא נצציון צציומן א) וצבת ק"א) במסרס אחר מסרס. אפילי צצנמט חולין, דלמיר וויקרא צב) ומלכלכס לא תעשו, ואל אס אחר וצכה הציליס וסניקן וסניקן צצבים וצא אחר ונתקן לגמרי חיי' גס הוא נמוחות א) אס על כורת חייב.

בו מום. היינו אזוי ועי' דלא דער צירל א) ובלבד שלא ישחט על אותו המום. עד שיהא צו מוס מעצמו, דצכור אינו נצכל נמוך עד שיהא צו מוס, ואח"י לא ישחט דלמא אחי לאעומי א) וצבא א) ר"ש אומר אף נבשחט על אותו המום. ייז טעמיה דלמר (צבת קנל.) דצר שאין מתכוין מותר, חס לא תכסין להטיל צו מוס על מנת לשחוטו עליו (נמוחות א) י יהודה אומר אפילו מת. אס לא יקטן, אין מקיזין לו את הדם. צצ"ק דפסחים א) מפרש ממוך שאדס צצול על ממונו אי שרית ליה צמקוס שאין עושין צו מוס אחי למיעבד צמקוס מום, ומצקוס מוס ק"ל לר' יהודה כר' מאיר דצכר נמוחות א) שגורל בה ספק טומאה. שגורל, שארע, כגון שנמס אדס טמא לגס, ספק נגע אס ספק לא נגע (פסחים א) במקום התורפה. הפקר א) יניחנה במקום המוצנע. עדין מזהיר על שמיטה, וטעמא מפרס (לקמן לר.) את משמעת תרומותי שמים צצנמס. אלת טעורה ואלת תליה ואלת ואלת תתמנע עבד לה שמינן ופסחים א) יניחנה במקום התורפה. כלומר אס ראה יכול לגרוס לה טומאה, דקסבר יי אס למקרות ותרומותי כתיב א) הכל מודים. אפי' שמתקן צצכור שחזו דס אי מקיזין אן מקיזין דאי מקיזין מום צצעל מוס ויאח' תמנן דצרי לסיקוי לעשות צו מוס (צבת ק"א) דאין כך גדול מזה שהרי ישות נמוחות א) במחמץ אחר מחמץ. צצנמות, כלומר כל המשייחין צציומן, כגון עורך אחר הלא וואפה אחר עורך סוף חייצין א) שכל שעמייה צל מנהא נצציון צציומן א) וצבת ק"א) במסרס אחר מסרס. אפילי צצנמט חולין, דלמיר וויקרא צב) ומלכלכס לא תעשו, ואל אס אחר וצכה הציליס וסניקן וסניקן צצבים וצא אחר ונתקן לגמרי חיי' גס הוא נמוחות א) אס על כורת חייב.

מסורת הש"ס

א) (לעיל לא. וס"נ, צ) נע"י מח:
תמורה דר. א) פסחים יא, ד) מנחות ו, (ומספמא פ"ג הי"ח, (מנחות כ:) פסחים טו. כ: א) (מנחות פ"ח מ"ח, א) (לקמן לר.) א) שבת קול. מנחות ט: נע"ש דלמא על נכון, א) (נמנך, ט) צילה כו: (מנחות ט"ז, א) דקסי צ"ק, א) קפי צ"ק, א) ג"א אחר וישחוט וספ"ד ואח"י ד"ה יקין אף ע"פ שהא עושה צו מוס דצכר ר"ש כר' צ"ק, א) צמ"א: דס דהר, א) אלא מטיל רש"ש, א) צ"ל לא מעשה כר' צ"ק, ע) צ"ל צצרימא נוקק לפרס צמאי פליגי צ"ק, א) צ"א צבים גבי מוטין כר' צ"ק, א) לר"מ דמחייב למטיל מום צצית א) וזמנו הלא גרע דלמאר צצ"ק דע"י דלא דלמי חזי אלא כר' צ"ק, א) נע"י העיבז מוס' מנחות ט: ד"ה אלא,

תורה אור השלם

1. לא תאפה חמץ חמץ חלקם נחתיו אתה מואשי קדש קדשים ודא י בןחאית ואבאש:
ויקרא י 2. כל זמנחה אשר תקריבו לך לא תעשה חמץ כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לך:
ויקרא ב יא 3. ומוך וזכות וזנוך וזרות ואת תקריבו לך ובארצכם לא תעשה:
ויקרא כב כד 4. ואיש כי יקריב זבח שלמים לך לפלא יגדו לא לנדיב בבקר או באצן וממים יקח לרצוץ כל מום לא יקח:
בו:
ויקרא כב כא

מוסף רש"י

אבל בכור דלא אלים בו. צכור אין לו פדיון אלא הוא צקדשמו להקריב דמו וחלנו ואימורין כדון צכור, דלמיר (מבשר יי) לא תפדה, ואס פצול איט מוספס פדיוט קדקדשו (תמורה דר.), כל פסולי המוקדשין. קדשים שנפל צתם מום, נמכרין בארטייליו. צכוק קשקשין הכרה ועמך ציוקר, ועשקלין בליטרא. דכרך שהצקצן מוכיזין צכר חולין (עשרי אר.) זכיון דאיכא ורוחא להקדש שרי לה. כיון דשרית ליה למכרו צצאטיל טפי ופריק ליה מיד הקדש ציוקר, הואיל וסופו למכור יפה גבי הכרלה נמי לשמירי ליה להרגיל ז